

การวิจัย เรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามการรับรู้ของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา และระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 450 โรงเรียน โรงเรียนละ 2 ชุด จำนวน 900 ชุด ได้รับแบบสอบถามคืนมา 756 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84.00 และได้สัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนที่อยู่อำเภอเมือง 6 โรงเรียน สัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก 6 โรงเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับแบบสอบถามใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (SPSS/PC⁺ : Statistical Package for the Social Sciences / Personal computer Plus) เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที แล้วนำมาเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ส่วนการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา นำมาสรุปเป็นความเรียงตามอันดับความถี่

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรี

ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ มีประสบการณ์ในการบริหาร 10-14 ปี มีประสบการณ์ในการสอนวิชาชีพรูมากกว่า 15 ปี ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หน่วยงานที่เคยจัดอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มากที่สุด คือ หน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ผู้บริหารส่วนใหญ่มีการนิเทศการสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีความถี่ในการนิเทศ 4 ครั้ง/ปี

ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 35-39 ปี มีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรีสาขาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่พลศึกษา มีประสบการณ์ในการสอนวิชาชีพรู 15-19 ปี มีประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา 10-14 ปี สอนมากกว่า 2 ระดับชั้นขึ้นไป โรงเรียนที่สอนเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ส่วนใหญ่สอนทั้ง 4 กลุ่มประสบการณ์ คือ กลุ่มทักษะ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มภาระงานและพื้นฐานอาชีพ สอนมากกว่า 21 คาบขึ้นไปต่อสัปดาห์ มีหน้าที่พิเศษนอกเหนือจากงานสอน คือ งานฝ่ายธุรการ ส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หน่วยงานที่เคยจัดอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มากที่สุด คือ หน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัด

ตอนที่ 2 สภาพการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

1. สภาพการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ เคยเข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หน่วยงานที่จัดอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มากที่สุด คือ หน่วยงาน

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัด ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ส่วนใหญ่ มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ปานกลาง ส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาพลศึกษา ผู้ที่เคย ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาพลศึกษา ส่วนใหญ่ได้อบรมในเรื่อง การจัดการเรียน การสอนวิชาพลศึกษา ระดับประถมศึกษา มีการนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมมาใช้ในการเรียน การสอนปานกลาง มีการทำแผนการสอนและกำหนดการสอนทุกเทอม ผู้สอนจะเป็นผู้จัดทำ แผนการสอนด้วยตนเองมากที่สุด ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่เป็นผู้นิเทศการสอนวิชาพลศึกษา เป็นส่วนใหญ่ ทางโรงเรียนมีการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ไปสู่ พ่อแม่ ผู้ปกครองของนักเรียนมากที่สุด

2. สภาพการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้รับเอกสารหลักสูตร ประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ส่วนใหญ่จัดหาอุปกรณ์ที่ใช้ในการ เรียนการสอนด้วยการใช้งบประมาณสั่งซื้อ ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา สถานที่ใช้เรียนพลศึกษามี เพียงพอสำหรับบางกิจกรรม สนามที่ใช้สอนวิชาพลศึกษาเป็นสนามหญ้า อุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ ใช้ในการเรียนการสอนมีเพียงพอบางวิชา การจัดเก็บอุปกรณ์ทางพลศึกษาจัดเก็บรวมด้วยกัน หมดทุกอย่าง ส่วนใหญ่ใช้เงินงบประมาณแผ่นดินในการจัดกิจกรรมทางด้านพลศึกษาในโรงเรียน

3. สภาพการจัดการเรียนการสอน

ส่วนใหญ่มีย่านนักเรียนต่ำกว่า 30 คน โดยประมาณในแต่ละห้อง ครูประจำชั้น เป็นผู้จัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-2 และสามารถจัดกิจกรรม การเรียนการสอนบูรณาการภายในกลุ่มประสบการณ์ได้ปานกลาง สำหรับระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3-4 ครูประจำชั้นเป็นผู้จัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา และสามารถจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนบูรณาการภายในกลุ่มประสบการณ์ได้ปานกลาง ส่วนใหญ่มีการจัดกีฬาภายใน โรงเรียนและกีฬาภายในกลุ่มโรงเรียนเป็นกิจกรรมเสริมวิชาพลศึกษา

ตอนที่ 3 ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

1. ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

โดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาในระดับมากคือ การสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ เช่น งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ ก่อนการวางแผนการสอน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนระหว่าง ผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญ ในข้อต่อไปนี้คือ การได้รับบริการทางด้านเอกสารประกอบหลักสูตร เช่น คู่มือครู คู่มือการใช้หลักสูตร การทำความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เฉพาะวิชาพลศึกษา และการวางแผนในการแปลงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อต่อไปนี้คือ การได้รับบริการทางด้านเอกสารประกอบหลักสูตร เช่น คู่มือครู คู่มือการใช้หลักสูตร และการจัดทำกำหนดการสอนรายปี

2. ปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

โดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ในระดับมาก ในข้อต่อไปนี้คือ สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่ทางโรงเรียนเปิดสอน งบประมาณในการจัดซื้อ ซ่อมแซมอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกมีไม่เพียงพอ ไม่มีที่เก็บอุปกรณ์เฉพาะและไม่อาจจัดเก็บให้เป็นหมวดหมู่ การดูแลรักษาเบิกจ่ายอุปกรณ์ทางพลศึกษา

ไม่อาจดำเนินการโดยสะดวก โดยเฉพาะอุปกรณ์ทางพลศึกษามักชำรุดและสูญหายบ่อย การขาดทัศนูปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ การนำวัสดุอุปกรณ์ของท้องถิ่นมาดัดแปลงใช้เป็นอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอน สถานที่เรียนไม่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษา เช่น ขนาดสนามกีฬาไม่เหมาะสม ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา การปรับปรุงอาคารสถานที่ เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันที่ระดับ .05 ในข้อต่อไปนี้เป็นคือ เอกสารคู่มือการใช้หลักสูตรมีไม่เพียงพอ การส่งเสริมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในวิชาพลศึกษา การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรให้ผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อต่อไปนี้เป็นคือ สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ ขนาดของอุปกรณ์ไม่เหมาะสมกับนักเรียน อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่ทางโรงเรียนเปิดสอน งบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ ขาดทัศนูปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ และหุ่นเทคนิกในโรงเรียนยังมีความรู้ไม่เพียงพอ

3. ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน

3.1 ปัญหาการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

โดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีปัญหาในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาในระดับมากคือ ให้นักเรียนมีความสามารถในการวิเคราะห์ ให้นักเรียนมีความสามารถในการวิจารณ์ และให้นักเรียนมีความสนใจแสวงหาความรู้ และรูปแบบ

การทำงานใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ในหัวข้อการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา โดยส่วนรวมพบว่ามีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อต่อไปนี้เป็นคือ ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงออก ให้นักเรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ให้นักเรียนมีความเสียสละ มีวินัย ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย และให้นักเรียนมีความสนใจแสวงหาความรู้ และรูปแบบการทำงานใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อ ปัญหาการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก โดยส่วนรวมพบว่ามีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในหัวข้อต่อไปนี้เป็นคือ ให้นักเรียนมีความสามารถในการวิเคราะห์ และให้นักเรียนสนใจแสวงหาความรู้ และรูปแบบการทำงานใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

3.2 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาพลศึกษา

โดยส่วนรวมพบว่ามีปัญหาในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาในระดับน้อยทุกข้อ เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อปัญหาด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา โดยส่วนรวมพบว่ามีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก โดยส่วนรวมพบว่ามีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในหัวข้อดังต่อไปนี้คือ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 เนื้อหาวิชามากเกินไป เนื้อหาวิชาากเกินไป และเนื้อหาวิชาไม่ตรงกับความถนัดของครูผู้สอน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 เนื้อหาวิชามากเกินไป เนื้อหาวิชากว้างเกินไป และเนื้อหาวิชาไม่ตรงกับความถนัดของครูผู้สอน

3.3 ปัญหาการเรียนการสอน

โดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีปัญหาในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายข้อมีปัญหในระดับมาก ในข้อต่อไปนี้เป็นคือ ครูผู้สอนไม่มีความถนัดในการสอนบางรายวิชาไม่สามารถจัดครูพลศึกษาเข้าสอนในระดับชั้นต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนไม่สามารถนำเทคนิควิธีการสอนใหม่ ๆ มาใช้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร การสอนโดยรวมเนื้อหาวิชาพลศึกษา ดนตรี ศิลปะ นาฏศิลป์ และจริยศึกษา แบบบูรณาการในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 (ตามหลักสูตร ฯ) จำนวนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีน้อยเกินไป ครูผู้สอนไม่สามารถสอนในด้านวิชาการ และด้านปฏิบัติได้ครบตามเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ วิจารณ์ และอภิปราย เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ในหัวข้อปัญหาการเรียนการสอน ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในหัวข้อ การจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนสนใจการใช้ทักษะกระบวนการ และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ในหัวข้อปัญหาการเรียนการสอนระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในหัวข้อดังต่อไปนี้ ครูผู้สอนไม่มีความถนัดในการสอนบางรายวิชา ไม่สามารถจัดครูพลศึกษาเข้าสอนในระดับชั้นต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนไม่สามารถนำเทคนิควิธีการสอนใหม่ ๆ มาใช้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร การสอนโดยแยกเนื้อหาวิชาพลศึกษา ดนตรี ศิลปะ นาฏศิลป์ และจริยศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 (ตามหลักสูตร ฯ) การสอนโดยแยกเนื้อหาพลศึกษา ดนตรี ศิลปะ นาฏศิลป์ และจริยศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 (ตามหลักสูตร ฯ) ครูผู้สอนไม่สามารถฝึกฝนทักษะการสอน และจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป

3.4 ปัญหาการวัดและประเมินผล

โดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีปัญหาในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีปัญหาในระดับน้อยทุกข้อ เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ในหัวข้อปัญหาการวัดและประเมินผล ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ในหัวข้อปัญหาการวัดและประเมินผล ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูผู้สอนขาดผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับแนวทางการประเมินผลการเรียน

3.5 ปัญหาการใช้สื่อและอุปกรณ์

โดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีปัญหาในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาในระดับมาก ในหัวข้อต่อไปนี้คือ สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ สื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย ใช้สื่อชนิดเดียวกันอย่างซ้ำซาก ใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่เป็น เช่น สไลด์ วีดีโอ เป็นต้น ไม่สามารถบำรุงรักษา ซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดด้วยตนเองได้ ไม่มีความสามารถดัดแปลงอุปกรณ์ที่ชำรุดแล้วนำมาใช้อีก เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ในหัวข้อปัญหาการใช้สื่อและอุปกรณ์ ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ สื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ในหัวข้อปัญหาการใช้สื่อและอุปกรณ์ ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก โดยส่วนรวมพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในหัวข้อ

ต่อไปนี้เป็น สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ สื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย ใช้สื่อไม่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือลักษณะของกิจกรรม ใช้สื่อชนิดเดียวกันอย่างซ้ำซาก ไม่สามารถบำรุงรักษา ซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดด้วยตนเองได้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตามการรับรู้ของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา" ผู้วิจัยได้อภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรฉบับปรับปรุงใหม่ ของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

1. ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

ผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนในระดับน้อย จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาพบว่า ในการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนในวิชาพลศึกษา เช่น การจัดทำแผนการสอน จัดทำ โดยการจัดประชุมครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัด และมีหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัด ร่วมกันจัดทำแผนการสอนของกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยแจกตามโรงเรียนต่าง ๆ และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของกลุ่มโรงเรียนจะประชุมแยกเป็นวิชาพลศึกษาอีกครั้งหนึ่ง จากการทำแผนการสอนดังกล่าวสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จาก กระทรวงศึกษาธิการ (2532) คือ ในการจัดทำแผนการสอนนั้น จะต้องนำเอกหลักสูตรมาขยายให้มีรายละเอียดมากขึ้น และแบ่งเป็นตอน ๆ หรือเป็นเรื่อง ๆ เพื่อทำเป็นแผนการสอนแต่ละเรื่องไป การจัดทำแผนการสอนทางกรมวิชาการได้ให้ผู้อำนวยการในด้านการสอน และมีความรอบรู้ใน

เนื้อหาวิชา เช่น ครู ศึกษานิเทศก์ มาช่วยกันจัดทำเป็นแผนการสอนแกนกลางขึ้น จากแผนการสอนแกนกลางนี้ เขตการศึกษาต่าง ๆ 12 เขต จะนำไปปรับเพิ่มเติม ให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นนั้นโดยใช้บุคลากรในท้องถิ่นนั้น ๆ ช่วยกันจัดทำ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตรของท้องถิ่น แผนการสอนนี้ได้ เพิ่มเติม จนเหมาะสมกับท้องถิ่นแล้ว จึงจะเป็นแผนการสอนที่ครูในท้องถิ่นนั้น ๆ ใช้จริง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษายังทำแผนการสอนของเฉพาะวิชาพลศึกษาด้วยตนเองอีกด้วย แต่เมื่อพิจารณาปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนรายข้อ พบว่า มีปัญหาในระดับมากในข้อต่อไปนี้เป็น การสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ เช่น งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ ก่อนการวางแผนการสอน ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนวิชาพลศึกษามุ่งงานด้านการสอนมาก และยังมีงานนอกเหนือจากการสอนมากอีกด้วย จากผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ต้องสอนมากกว่า 2 ระดับชั้นสอนทั้ง 4 กลุ่มประสบการณ์ และสอนมากกว่า 21 คาบต่อสัปดาห์ ซึ่งจะต้องใช้เวลาในการเตรียมการสอนมาก นอกจากนี้ยังพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาทุกคนยังมีงานนอกเหนือจากการสอนอีก เช่น ฝ่ายธุรการ ฝ่ายกิจกรรม ฝ่ายอาคารสถานที่ เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้อาจเป็นสาเหตุให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาไม่มีเวลาสำรวจสภาพปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ ก่อนการวางแผนการสอน นับว่าเป็นปัญหาสำคัญที่ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2529) ได้กล่าวว่า การสำรวจสภาพปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ เป็นข้อมูลสำคัญในการวางแผนการสอน ทำให้เราได้ทราบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ผ่านมา โดยรวบรวมจากการสำรวจปัญหา และการตรวจสอบทรัพยากรในแง่กำลังคน งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์และวิธีการ ข้อมูลส่วนนี้จะทำให้ผู้วางแผนการสอนได้กำหนดรูปแบบการสอน กิจกรรมการเรียนและสื่อการสอนได้ชัดเจนขึ้น ซึ่งจะมีผลทำให้มีการเตรียมอุปกรณ์ในการสอนให้พร้อม ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเมื่อไม่มีการสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ ก็จะทำให้มีผลเสียต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในการเรียนการสอนตามมา ถึงแม้ครูผู้สอนจะมีเวลาไม่เพียงพอและมีงานมาก แต่ก็ควรจะมีการสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ ในช่วงปิดภาคเรียน เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหา และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนของเทอมต่อไป

2. ปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

ผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาด้านนี้ในระดับมาก โดยเฉพาะในข้อต่อไปนี้คือ สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่ทางโรงเรียนเปิดสอนงบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ ไม่มีที่เก็บอุปกรณ์เฉพาะและไม่อาจจัดเก็บให้เป็นหมวดหมู่ การดูแลและเบิกจ่ายอุปกรณ์ทางพลศึกษาไม่อาจดำเนินการโดยสะดวก โดยเฉพาะอุปกรณ์ทางพลศึกษามักชำรุดและสูญหายบ่อย การขาดทัศนอุปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ การนำวัสดุอุปกรณ์ของท้องถิ่นมาดัดแปลงใช้เป็นอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอน สถานที่เรียนไม่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษา เช่น ขนาดสนามกีฬาไม่เหมาะสม ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา การปรับปรุงอาคารสถานที่ เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน จากผลงานวิจัยที่พบว่า มีปัญหาด้านอุปกรณ์ สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษาที่ประสบในระดับมากขึ้น ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อารีรัตน์ วัฒนรุ่งเรือง (2534), ฉวีวรรณ พูลนาผล (2536) และ นิรันดร์ กาทอง (2530) ที่พบว่า อุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ ผู้วิจัยได้แยกประเด็นในการอภิปรายเป็นปัญหาเรื่องของสถานที่ กับปัญหาของสื่อและอุปกรณ์ ดังนี้ ในปัญหาเรื่องของสถานที่ ที่ประสบปัญหามาก ได้แก่ สถานที่ไม่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษา เช่น ขนาดสนามกีฬาไม่เหมาะสม ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา และการปรับปรุงอาคารสถานที่ เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารีรัตน์ วัฒนรุ่งเรือง (2536) และ จตุรงค์ เหมรา (2536) ที่พบว่าสภาพและปัญหาในการสอนพลศึกษาที่สำคัญปัญหาหนึ่งก็คือ ปัญหาเรื่องสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอน จากการสัมภาษณ์ทำให้ได้ทราบข้อมูลว่า บางโรงเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับลมแรงมาก เพราะอยู่ใกล้ชายทะเล ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา บางครั้งแดดร้อนมาก และบางครั้งฝนตกก็ไม่มีที่เรียนพลศึกษา บางโรงเรียนขาดแคลนสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนเนื่องจากพื้นที่ของโรงเรียนส่วนใหญ่เป็นอาคารเรียน และอาคารประกอบการอื่น ๆ แต่ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา โรงเรียนบางแห่งมีพื้นที่มาก แต่พื้นที่ไม่เหมาะกับการจัดกิจกรรม เช่น พื้นดินเป็นดินลูกรัง ที่สำคัญขาดงบประมาณในการนำมาจัดสรรเรื่องการปรับปรุงพื้นที่ที่จะใช้ในการเรียนการสอน ผู้วิจัยมี

ความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา หากขาดสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก การเรียนการสอนจะไม่ประสบผลสำเร็จหรือบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตาม วิจัย วงษ์ใหญ่ (2525) (อ้างใน วาสนา ๘ นคร, 2532) ได้กล่าวว่า การอำนวยความสะดวกแก่ครูในการใช้อาคารสถานที่เป็นหน้าที่โดยตรงของผู้บริหารในการใช้หลักสูตร ซึ่งผู้บริหารจะต้องดำเนินการจัดสภาพแวดล้อม อาคารสถานที่อำนวยความสะดวกแก่ครู เพราะอาคารสถานที่มีความสำคัญอย่างหนึ่งในการนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ (2525) ที่กล่าวถึง อาคารสถานที่ว่า การได้รับบริการด้านอาคารสถานที่และแหล่งวิทยาการนั้นมีความสำคัญในการนำหลักสูตรไปใช้ สำหรับเรื่องปัญหาของสื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ประสบปัญหามาก ได้แก่ สื่อและอุปกรณ์ในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่ทางโรงเรียนเปิดสอน งบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ ไม่มีที่เก็บอุปกรณ์เฉพาะและไม่อาจจัดเก็บให้เป็นหมวดหมู่ การดูแลและเบิกจ่ายอุปกรณ์ทางพลศึกษาไม่อาจดำเนินการโดยสะดวกโดยเฉพาะอุปกรณ์ทางพลศึกษามักชำรุดและสูญหายบ่อย การขาดแคลนทัศนอุปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ การนำวัสดุอุปกรณ์ของท้องถิ่นมาดัดแปลงใช้เป็นอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วาสนา ๘ นคร (2532) และ มณฑล คงอุทัยกุล (2530) ที่พบว่า ครูขาดความรู้และทักษะในการสร้างสื่อ ส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการผลิตอุปกรณ์ คือ ขาดเงินในการซื้อวัสดุ และไม่มีเวลาผลิต นอกจากนั้นสื่อบางประเภทที่ทางสำนักการศึกษาจัดส่งให้ก็ไม่สะดวกแก่การใช้ของครู เนื่องจากมีคุณภาพไม่ดีและไม่ตรงกับความต้องการของผู้ใช้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สื่อและอุปกรณ์นั้นเป็นสิ่งสำคัญในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามีส่วนทำให้การสอนวิชาพลศึกษาได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื่องจากวิชาพลศึกษาเป็นการเรียนโดยใช้กิจกรรมทางกายเป็นสื่อในการเรียนรู้ ส่วนประกอบที่สำคัญนอกจากตัวครูพลศึกษาและนักเรียนแล้ว จะต้องอาศัยอุปกรณ์ต่าง ๆ ทางพลศึกษาที่เหมาะสมกับกิจกรรมแต่ละประเภท ถ้าขาดอุปกรณ์ทางพลศึกษาแล้ว จะทำให้การเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาดำเนินไปอย่างขาดประสิทธิภาพ ดังที่วารศักดิ์ เพ็ชรชอบ (2513) ได้กล่าวว่า "การสอนพลศึกษาจะได้ผลดีนั้น นอกจากจะมีเวลาเพียงพอและมีความสามารถในการสอนดีแล้ว ก็ต้องมีสถานที่และอุปกรณ์ในการสอนเพียงพอด้วย"

ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ คอร์ริ (Korri 1971 : 5181-A) (อ้างใน นิรันดร์ กาทอง, 2530) ที่กล่าวว่า "โรงเรียนที่ขาดแคลนอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกเป็นอุปสรรคที่ทำให้การจัดกิจกรรมได้ตอบสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละคนไม่ทั่วถึง" ในการที่โรงเรียนมีงบประมาณไม่เพียงพอในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์ ผลการวิจัยพบว่า งบประมาณที่ได้ในการจัดกิจกรรมผลศึกษาส่วนใหญ่เป็นงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งไม่เพียงพอ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ทางโรงเรียนควรมีการจัดหาเงินทุนสำหรับสนับสนุนการเรียนการสอนวิชาผลศึกษา โดยการหาจากแหล่งเงินทุนต่าง ๆ เช่น จากสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน สมาคมครูและผู้ปกครองของนักเรียน จากเอกชนและบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ซึ่งหากทางโรงเรียนมีการติดต่อประสานสัมพันธ์ มีสัมพันธ์อันดีกับชุมชน มีการประสานงานระหว่างโรงเรียนกับชุมชนหรือบุคคลอื่นหรือโรงเรียนที่มีพื้นที่เหมาะสมแก่การเพาะปลูก อาจจะให้นักเรียนช่วยกันปลูกพืชผักเป็นกิจกรรมพิเศษแล้วหาผู้มารับซื้อ ซึ่งเป็นกิจกรรมพิเศษที่ผู้วิจัยเคยเห็น ก็นับว่าอาจมีผลทำให้ทางโรงเรียนได้รับงบประมาณส่วนนี้มาช่วยเหลือ และสามารถนำมาจัดซื้ออุปกรณ์ทางผลศึกษาเพิ่มขึ้น ส่วนอุปกรณ์ทางผลศึกษามักชำรุดและสูญหายบ่อย อาจเนื่องมาจากอุปกรณ์ไม่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพไม่ดี การได้รับจัดสรรอุปกรณ์ทางผลศึกษาที่สำนักงานการศึกษาจัดส่งมาให้นั้น ครูผู้สอนวิชาผลศึกษาไม่มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นในการเลือกซื้ออุปกรณ์ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาผลศึกษา ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกสร สิงห์ชนะ (2535) ที่พบว่า สื่อบางประเภทที่ทางสำนักงานการศึกษาจัดส่งให้ไม่สะดวกแก่การใช้ของครู เนื่องจากมีคุณภาพไม่ดีและไม่ตรงกับความต้องการ ในเรื่องนี้มีครูผู้สอนวิชาผลศึกษาได้เสนอแนะไว้ว่า ในการจัดสรรงบประมาณที่ทางสำนักงานการศึกษาในแต่ละเขตจัดซื้ออุปกรณ์แจกตามโรงเรียนต่าง ๆ ครูผู้สอนควรจะได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็น และจัดซื้อด้วยเพื่อจะได้เหมาะสมกับสภาพและความต้องการจริง ๆ ส่วนอุปกรณ์สูญหายบ่อย อาจเนื่องมาจากบางโรงเรียนไม่มีที่เก็บอุปกรณ์เฉพาะ และไม่อาจจัดเก็บเป็นหมวดหมู่ จึงมีผลทำให้อุปกรณ์หายบ่อย ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ครูผู้สอนวิชาผลศึกษาควรจัดให้มีผู้รับผิดชอบในการถืออุปกรณ์ของนักเรียน นอกจากนั้นควรมีการทำสมุดในการถืออุปกรณ์ โดยมีรายชื่อนักเรียนผู้ถือ วันเวลาที่ถือ และเวลาที่คืน อย่างละเอียด เพื่อสะดวกในการติดตามตัวผู้ถือ อุปกรณ์ก็จะสูญหายน้อยลง ส่วนอุปกรณ์ที่ขาดแคลนสามารถช่วยลดปัญหานี้ได้ ดังที่ เปล่งศรี เทพกฤษ

(2514) ได้รวบรวมข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาไว้สรุปได้ดังนี้ ควรจัดเด็กผลิตกันเรียน โดยแยกเป็นกลุ่ม ช่อมแซมอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพที่ใช้ได้และปลอดภัย ขอความร่วมมือจากนักเรียนที่มีอุปกรณ์ส่วนตัวให้นำมาใช้ พยายามจัดทำอุปกรณ์ขึ้น หรือใช้อุปกรณ์อื่นที่ทดแทนกันได้ และขอซื้ออุปกรณ์จากโรงเรียนอื่น หรือศูนย์เยาวชนที่มีอุปกรณ์อยู่แล้ว ส่วนอุปกรณ์ที่ชำรุด มีแนวทางแก้ไขให้มีการชำรุดน้อยที่สุด สรุปได้ดังนี้ ช่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดอยู่เสมอ ตรวจสอบอุปกรณ์ก่อนนำออกมาใช้ ใช้อุปกรณ์แล้วต้องตรวจและเก็บเข้าที่ และควรมีเจ้าหน้าที่ดูแลเก็บรักษาอุปกรณ์โดยเฉพาะ อย่างไรก็ตามจากการประสบปัญหาในการขาดการสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ ก่อนการวางแผนการสอนในชั้นการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีไม่พร้อม ถ้ามีการสำรวจปัญหาก่อนก็จะทำให้ครูผู้สอนได้ทราบปัญหา เพราะบางปัญหาสามารถแก้ไขได้ เช่น ข้อมูลจากการสัมภาษณ์พบว่า บางโรงเรียนมีการสำรวจปัญหาก่อนวางแผนการสอน ทำให้ทราบว่าขาดอุปกรณ์อะไรบ้างที่จะใช้ในการสอน และสามารถแก้ปัญหาบางส่วนได้โดยการขอซื้อจากบริษัทแห่งประเทศไทยที่อยู่ในจังหวัดนั้น ๆ และยังมีการนำวัสดุในท้องถิ่นมาคิดแปลงเป็นอุปกรณ์ใช้ในการสอนได้ แต่ก็ยังมีโรงเรียนอื่น ๆ ที่มีความต้องการจะนำวัสดุอุปกรณ์ในท้องถิ่นนำมาคิดแปลงเป็นอุปกรณ์ในการสอน แต่ขาดความรู้ความสามารถในการทำ ในข้อมูลจากการเสนอแนะปัญหาของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา พบว่า มีความต้องการให้มีการจัดอบรมเกี่ยวกับการนำวัสดุอุปกรณ์ในท้องถิ่นมาคิดแปลงเป็นอุปกรณ์ในการสอน และการซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดด้วย

3. ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน

3.1 ปัญหาด้านการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร

ผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับน้อยในด้านการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการที่ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีความเห็นว่า ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ในระดับน้อยนั้น แสดงว่า จุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มีความเหมาะสมดีแล้ว ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

สามารถสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรได้เป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในส่วนของหลักสูตรประถมศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่นี้ มีแนวค่านิยมการที่ทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย หรือบรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร คือ จัดการเรียนการสอนให้ยืดหยุ่นตามเหตุการณ์และสภาพท้องถิ่น โดยให้ท้องถิ่นพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นตามความเหมาะสม จาก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2532) ซึ่งมีผลทำให้การสอนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตรได้ จึงทำให้ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีปัญหาในระดับน้อย ยกเว้นในเรื่องของการให้นักเรียนมีความสามารถในการวิเคราะห์ ให้นักเรียนมีความสามารถวิจารณ์ และให้นักเรียนสนใจแสวงหาความรู้ และรูปแบบการทำงานใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นปัญหาการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ในระดับมาก

จากปัญหาที่ประสบในระดับมากดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ได้ค่อนข้างยากโดยเฉพาะผู้ที่ไม่ได้จบมาทางพลศึกษาโดยตรง อาจจะไม่เข้าใจว่าควรจะสอนวิชาพลศึกษาอย่างไร ที่จะทำให้นักเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กระทรวงศึกษาธิการ (2532) ที่พบว่า ครูไม่สามารถสอนให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้อะไรและจุดหมายของหลักสูตร ในการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการวิเคราะห์ วิจารณ์ มีความสนใจในการแสวงหาความรู้และรูปแบบการทำงานใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นั้น เป็นส่วนหนึ่งของการสอนโดยใช้ทักษะกระบวนการ ซึ่ง กรมวิชาการ (2534) มีรายละเอียดเกี่ยวกับทักษะกระบวนการว่า เป็นกระบวนการสอนที่กรมวิชาการกำหนดขึ้น เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพตรงตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) โดยมีการปรับความเชื่อของครูผู้สอนเกี่ยวกับการสอน ซึ่งเดิมเชื่อว่าการสอนคือ การบอกหรือถ่ายทอดความรู้ โดยครูเป็นผู้แสดงเองในกระบวนการสอน เช่น ขึ้นทบทวน ขึ้นฝึก ขึ้นสรุป เด็กเป็นผู้รับเท่านั้น ตามความเชื่อใหม่เด็กจะต้องเป็นผู้ทำกิจกรรม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก ความรู้ที่ได้มาจากการทำกิจกรรม ระหว่างการทำกิจกรรมเด็กจะได้รับผลพัฒนาตนเองทางการคิด การปฏิบัติ การแก้ปัญหา และการทำงานร่วมกัน จะช่วยฝึกให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น โดยเฉพาะการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ สามารถพัฒนางานเป็น และเกิดค่านิยมที่ดีในการทำงานต่อไป ซึ่งครูผู้สอนจะต้องฝึกให้นักเรียนดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้คือ

1. ตระหนักในปัญหาและความจำเป็น นักเรียนจะต้องเห็นความสำคัญของปัญหานี้
2. คิดวิเคราะห์วิจารณ์ นักเรียนนำปัญหามาแยกแยะความสำคัญ และพิจารณาองค์ประกอบของปัญหา
3. สร้างทางเลือกหลากหลาย นักเรียนเสนอแนวทางแก้ปัญหา
4. ประเมินและเลือกทางเลือก นักเรียนเลือกแนวทางแก้ปัญหาที่ตรงกับปัญหาที่ประสบมากที่สุด
5. กำหนดและลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ นักเรียนวางแผนปฏิบัติตามทางเลือกโดยวิธีต่าง ๆ
6. ปฏิบัติด้วยความชื่นชม นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยความชื่นชมในผลงาน
7. ประเมินผลระหว่างการปฏิบัติ นักเรียนตรวจสอบการปฏิบัติงาน รายงานผลการปฏิบัติงาน เพื่อตรวจความถูกต้องเหมาะสม ครูให้การเสริมแรงตามข้อตกลง
8. ปรับปรุงให้ดีขึ้นอยู่เสมอ นักเรียนควรได้รับการชี้แนะให้วิเคราะห์ผลงานหาจุดที่จะปรับปรุงได้อีก
9. ประเมินผลรวมเพื่อให้เกิดความภูมิใจ นักเรียนได้นำเสนอผลงานของตน และยอมรับผลงานของตนด้วยความภาคภูมิใจ

การทำให้นักเรียนสามารถคิดวิเคราะห์ วิจารณ์ จะมีผลทำให้นักเรียนเกิดความรู้พัฒนาตนเองทางการคิด มีผลทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ แต่จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารที่นิเทศก์การสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา พบว่า ครูผู้สอนไม่ค่อยนำทักษะกระบวนการสอนมาใช้ในการสอนมากนัก และใช้น้อยครั้ง ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากครูผู้สอนยังไม่เข้าใจการใช้ทักษะกระบวนการ เวลาในการสอนมีน้อยเกินไป และครูพลศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้จบทางพลศึกษาโดยตรงซึ่งไม่มีความถนัดทางด้านการสอนพลศึกษาอยู่แล้ว ก็คิดว่าเป็นเรื่องยากที่จะนำทักษะกระบวนการมาใช้ในการสอนวิชาพลศึกษา จากงานวิจัยของ ซิลเวสเตอร์ (Silvester, 1979) พบว่า ครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษาส่วนใหญ่สอนโดยปล่อยให้นักเรียน มีส่วนร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำพัง เพราะไม่มีหลักการและวิธีการสอนพลศึกษา เป็นเหตุให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จตามที่หลักสูตรต้องการ นอกจากนี้ข้อมูลจากสภาพการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลศึกษายังพบว่า หัวข้อที่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาเคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรนั้น ไม่มีหัวข้อที่เกี่ยวกับการสอนพลศึกษาโดยใช้ทักษะกระบวนการเลย จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ครูขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ทักษะกระบวนการในการสอน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ

ในการใช้ทักษะกระบวนการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จากเอกสารส่วนตัว ของ
 สุนทร นวกิจกุล ซึ่งได้ยกตัวอย่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมบาทเดบลด
 เกี่ยวกับทักษะการเลียงลูกไว้ดังนี้ ในการสอนครูผู้สอนบอกถึงลักษณะของการเลียงลูก และวัตถุประสงค์
 ประสงค์ของการเลียงลูกแต่ละแบบให้นักเรียนทราบ แล้วให้นักเรียนแบ่งกลุ่มทดลองหาวิธีการ
 เลียงลูกแบบต่าง ๆ พร้อมทั้งฝึกหัดจนชำนาญและทุกคนออกมาสาธิตให้เพื่อนแต่ละกลุ่มดู จากนั้น
 ให้นักเรียนช่วยกันสรุปหลักการเลียงลูกโดยครูเป็นผู้คอยชี้แนะทาง และสาธิตเพิ่มเติมในส่วนที่
 ยังบกพร่อง จะเห็นว่าจากการสอนดังกล่าว มีการนำทักษะกระบวนการมาใช้ครบทุกขั้นต่อไปนี้
 คือ ขั้นที่ 1 ตระหนักในปัญหาและความจำเป็น คือการที่ให้ผู้เรียนได้ฟังเรื่อง หรือลงมือทำเพื่อ
 ให้มองเห็นความแตกต่างของทักษะการเลียงลูกแบบต่าง ๆ นักเรียนได้มองเห็นปัญหาว่า เลียง
 ลูกบาทเดบลดได้ถูกต้องตามลักษณะการเลียงลูกที่ครูบอกหรือไม่ ขั้นที่ 2 คิดวิเคราะห์วิจารณ์
 ผู้เรียนได้แยกแยะเปรียบเทียบ จัดลำดับในการฝึก เมื่อมีปัญหาในการฝึกก็จะเริ่มคิดวิเคราะห์
 ถึงเหตุผล ขั้นที่ 3 การสร้างทางเลือกหลากหลาย ผู้เรียนเกิดการทดลองใช้วิธีการต่าง ๆ
 เพื่อให้การเลียงลูกถูกต้อง ซึ่งอาจได้จากการระดมสมองหรือฝึกการเลียงลูกเป็นกลุ่มก็ได้
 ขั้นที่ 4 การประเมินและตัดสินใจเลือกทางเลือก ผู้เรียนเกิดกระบวนการตัดสินใจในการเลือก
 วิธีฝึกที่ถูก ขั้นที่ 5 การวางแผนและกำหนดขั้นตอนในการปฏิบัติ ผู้เรียนสามารถวางแผนและ
 กำหนดขั้นตอนในการปฏิบัติด้วยวิธีการของตนเอง ขั้นที่ 6 การปฏิบัติด้วยความชื่นชม เมื่อ
 นักเรียนมีความมั่นใจ มีการตัดสินใจในสิ่งที่ทำด้วยตนเอง เมื่อได้มีการค้นพบหรือปฏิบัติด้วย
 ตนเองก็มีความยินดีที่จะทำ ครูผู้สอนควรให้กำลังใจ ขั้นที่ 7 การประเมินผลระหว่างการปฏิบัติ
 ให้นักเรียนรู้จักประเมินตนเองจากการสังเกตผลงานของตน การประเมินระหว่างการปฏิบัติ
 ทำให้ทราบความก้าวหน้า และผลสำเร็จของงาน ขั้นที่ 8 การปรับปรุงให้ดีขึ้นเสมอ ผู้สอนจะ
 ต้องฮิว้ให้ผู้เรียนปฏิบัติดีสูงขึ้นไปอีก ขั้นที่ 9 การประเมินผลรวมเพื่อให้เกิดความภูมิใจ ใ้
 นักเรียนได้มีโอกาสเสนอผลงานของตน โดยการแสดงให้เพื่อนดู ให้ผู้เรียนชื่นชมผลงานของตน
 ทำให้ผู้เรียนเกิดความภูมิใจ รู้จักตนเอง รู้คุณค่าของตนเอง ตลอดจนรู้สึกยินดีในผลงานของตน
 (โกวิท ประวาลพฤษ์, 2534) จากที่ยกตัวอย่างการสอนดังกล่าวเห็นได้ว่า การใช้ทักษะ
 กระบวนการในการสอน นักเรียนเป็นผู้รับผิดชอบ และซึมซาบวิธีการดังกล่าวโดยไม่รู้ตัว
 เมื่อครูผู้สอนขาดความรู้ ความเข้าใจ ดังนั้นจึงควรมีการจัดอบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาพลศึกษา
 โดยการนำทักษะกระบวนการมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนให้
 บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรต่อไป

3.2 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร

ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 จากผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับน้อย และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับน้อยเช่นกัน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่ประสบปัญหาในระดับน้อย อาจเนื่องมาจากโดยส่วนรวมแล้วครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสามารถสอนได้ตามเนื้อหาวิชาที่หลักสูตรกำหนด และนอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรสามารถยึดหยุ่นได้ตามเงื่อนไข และสภาพความต้องการของท้องถิ่น ในระดับชั้นประถมปีที่ 1 และ 2 เนื้อหาของหลักสูตรรวมอยู่ในวิชาหลาย ๆ วิชา ของกลุ่มประสบการณ์สร้างเสริมลักษณะนิสัย ที่ประกอบไปด้วยวิชาพลศึกษา จริยศึกษา ดนตรี นาฏศิลป์ และศิลปศึกษา ครูผู้สอนจะต้องสอนแบบบูรณาการ โดยสอนผสมผสานเนื้อหาของทุกกิจกรรม ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น จาก กระทรวงศึกษาธิการ (2534) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนในช่วงเวลาหรือคาบหนึ่ง ๆ ผู้สอนอาจเน้นเนื้อหากิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง แต่มิได้มุ่งสอนเพียงกิจกรรมเดียว ควรมิกิจกรรมอื่นมาผสมผสาน มีการแยกแยะเนื้อหาออกเป็น 6 หน่วยการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้ หน่วยที่ 1 มั่นใจในการเคลื่อนไหว มีพลศึกษาเป็นแกน หน่วยที่ 2 ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีจริยศึกษาเป็นแกน หน่วยที่ 3 สนุกกับจินตนาการ มีศิลปศึกษาเป็นแกน หน่วยที่ 4 พัฒนาความสามารถของตนเอง มีพลศึกษาเป็นแกน หน่วยที่ 5 ครอบครัวยุคใหม่ มีจริยศึกษาเป็นแกน และหน่วยที่ 6 โรงเรียนดีมีวินัย มีจริยศึกษาเป็นแกน ในเนื้อหาแต่ละหน่วยจะประกอบไปด้วยแนวทางในการปฏิบัติ คำอธิบายเนื้อหาวิชาและวัตถุประสงค์ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ข้อมูลที่ได้จากสภาพการใช้หลักสูตรของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ทำให้ทราบว่าครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นครูประจำชั้น สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบูรณาการกันภายในกลุ่มประสบการณ์ได้ปานกลาง จึงทำให้ผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาในการสอนด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกสร สิงห์ชนะ (2535) ที่พบว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ครูประจำชั้นเป็นผู้สอนในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย สามารถสอนบูรณาการภายในกลุ่มประสบการณ์ และสามารถจัดกิจกรรมบูรณาการภายในกลุ่มประสบการณ์ได้เป็นส่วนใหญ่

ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 จากผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาในระดับน้อย และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาด้านเนื้อหาวิชาในระดับน้อยเช่นกัน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่ประสบปัญหาในระดับน้อย อาจเนื่องจากครูผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่สามารถสอนได้ตามเนื้อหาวิชาที่หลักสูตรกำหนด ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ตามหลักสูตรได้แยกเนื้อหาวิชาพลศึกษาออกจากวิชาอื่น ๆ ซึ่งประกอบไปด้วยเนื้อหาวิชาต่อไปนี้คือ เกมเบ็ดเตล็ดและเกมนำไปสู่กีฬา กิจกรรมเข้าจังหวะ ยืดหยุ่นขั้นพื้นฐาน กีฬา และกิจกรรมนันทนาการ ในแต่ละเนื้อหาจะประกอบไปด้วยคำอธิบายรายวิชา กิจกรรม และวัตถุประสงค์ของแต่ละเนื้อหา ซึ่งจะแยกวิชาพลศึกษาออกมาให้เห็นชัดเจน จึงทำให้ประสบปัญหาน้อยในด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร

3.3 ปัญหาการเรียนการสอน

ผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับน้อยในปัญหาการเรียนการสอน แสดงว่าผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่า สามารถสอนได้ตามหลักสูตร แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ประสบปัญหาในระดับมากในข้อต่อไปนี้ คือ ครูผู้สอนไม่มีความถนัดในการสอนบางรายวิชา ไม่สามารถจัดครูพลศึกษาเข้าสอนในระดับชั้นต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนไม่สามารถนำเทคนิควิธีการสอนใหม่ ๆ มาใช้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร การสอนโดยรวมเนื้อหาพลศึกษา ดนตรี ศิลปะ นาฏศิลป์ และจริยศึกษา แบบบูรณาการในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ตามหลักสูตรฉบับปรับปรุงใหม่ จำนวนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีน้อยเกินไป ครูผู้สอนไม่สามารถสอนด้านวิชาการและด้านปฏิบัติได้ครบตามเนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ วิจัย และอภิปราย ซึ่งสามารถอภิปรายตามรายชื่อต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

ครูผู้สอนไม่มีความถนัดบางรายวิชา สามารถอภิปรายได้จากข้อมูลวิจัยเกี่ยวกับสถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา พบว่า มีครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยมีวุฒิ

ทางพลศึกษาทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 47.40 แบ่งเป็นผู้ที่มีวุฒิทางพลศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 14.70 และมีผู้ที่มีวุฒิทางพลศึกษาระดับปริญญาตรีร้อยละ 32.70 จะเห็นได้ว่าครูพลศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษาคิดเป็นร้อยละ 52.60 ซึ่งมีจำนวนมากกว่าครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา จากข้อมูลดังกล่าว จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ครูผู้สอนพลศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความถนัดในการสอน บางรายวิชา และจากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดและการสัมภาษณ์พบว่า ชาติครูที่มีความถนัดทางด้านพลศึกษาเป็นจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วาสนา ณ นคร (2532) ที่พบว่าครูต้องสอนวิชาที่ตนไม่ถนัด ส่วนเรื่องของการไม่สามารถจัดครูพลศึกษาเข้าสอนในระดับชั้นต่าง ๆ ได้อ่างเหมาะสมนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในการจัดครูพลศึกษาเข้าสอนในระดับชั้นต่าง ๆ นั้นเป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ซึ่ง ลมัย จันตะยอด (2535) ได้กล่าวถึงการจัดครูเข้าสอนว่า จะต้องคำนึงถึงความรู้ ความสามารถ ตลอดจนความสมัครใจของครูแต่ละคนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ใช้หลักสูตรแต่ละคนมีโอกาสดำเนินชีวิตภาพของตนให้เป็นประโยชน์ต่อการนำหลักสูตรมาใช้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้อง กระทบวงศึกษาธิการ (2525) ที่กล่าวถึงการจัดครูเข้าสอนว่ามีความสำคัญอย่างมาก เพราะครูที่เข้าสอนจะต้องเป็นทั้งผู้สอน เป็นทั้งพี่เลี้ยง และเป็นผู้ควบคุมแนะนำทางที่ถูกให้กับนักเรียน ผู้บริหารจะต้องพิจารณาคัดเลือกผู้ที่มีความสามารถเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน โดยคำนึงถึงความสามารถ ความถนัด อารมณ์ และนิสัยใจคอของครูแต่ละคนอย่างละเอียดและรอบคอบ ถ้าจัดครูเข้าสอนในระดับชั้นต่าง ๆ ไม่เหมาะสมก็จะเกิดปัญหาครูไม่มีความถนัดในการสอนบางรายวิชา แต่เมื่อพิจารณาตามความเป็นจริงแล้วจากข้อมูลวิจัยพบว่า มีครูที่จบทางด้านพลศึกษาโดยตรงมีน้อยเกินไป จึงเป็นการยากที่ผู้บริหารจะหาผู้ที่มีความถนัดมาสอนวิชาพลศึกษาได้ครบทุกระดับชั้น บางโรงเรียนสามารถจ้างครูพิเศษมาสอนพลศึกษาโดยตรง แต่บางโรงเรียนไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ เพราะขาดแคลนงบประมาณ ผู้บริหารจึงพิจารณาครูผู้สอนวิชาพลศึกษาตามประสบการณ์ของครูที่เคสอน และพิจารณาตามจำนวนของครูเก่าที่มีในโรงเรียน ส่วนปัญหาครูผู้สอนไม่สามารถนำเทคนิควิธีการสอนใหม่ ๆ มาใช้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ซึ่งได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรมวิชาการ (2532) ที่พบว่า การจัดการเรียนการสอนยังเป็นแบบเก่าคือ สึดครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน และงานวิจัยของ กรมวิชาการ (2534) พบว่า ครูผู้สอนยังไม่เข้าใจในเรื่องทักษะกระบวนการ 9 ขั้น ซึ่งเป็นเทคนิคการสอนใหม่ ๆ ที่สามารถนำมาใช้ให้สอดคล้องกับหลักสูตรฉบับปรับปรุงใหม่ ครูมีความเห็นว่าการใช้ทักษะกระบวนการ 9 ขั้น

ให้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมนั้นมีปัญหาอยู่มาก เป็นการสร้างภาระให้แก่ครูผู้สอน สุวัฒน์ พุทธิเมธา (2523) ได้กล่าวถึงเทคนิควิธีการสอนว่ามีหลายวิธี ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกวิธีสอนมาใช้ให้เหมาะสม สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เหมาะสมกับความสามารถ ความรู้ในเนื้อหาวิชา และความสนใจของครูที่เห็นว่านำมาใช้ได้ผล
2. เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน
3. เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การสอน
4. เหมาะสมกับวัน เวลา และสถานที่ที่จะใช้สอน
5. เหมาะสมกับอุปกรณ์และสภาพแวดล้อม

สำหรับปัญหาการสอนโดยรวมเนื้อหาพลศึกษา ดนตรี ศิลปะ นาฏศิลป์และจริยศึกษา แบบบูรณาการในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ตามหลักสูตรฉบับปรับปรุงใหม่ ในการรวมเนื้อหาวิชาหลายวิชาเข้าด้วยกันในกลุ่มประสบการณ์สร้างเสริมลักษณะนิสัย ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่า เป็นการยากที่ครูจะต้องมาแยกเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ออกจากกัน และจะต้องนำมาแบ่งคาบเวลาให้เหมาะสมกับแต่ละวิชา แต่การแยกเนื้อหาวิชาพลศึกษาออกมาจะชัดเจนและสะดวกกว่า นอกจากนี้ในการสอนยังพบว่า ครูผู้สอนไม่สามารถสอนได้ทุกแขนงวิชา แต่ถ้าให้ครูสอนแยกเป็นแขนงวิชา ก็จะทำให้การสอนแบบบูรณาการไม่ค่อยได้ผลเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกสร สิงห์ชนะ (2535) ที่พบว่า การที่จัดครูเข้าสอนคนเดียวทั้งกลุ่มประสบการณ์ ทำให้ครูไม่สามารถสอนได้ครบทุกแขนงวิชา และจะทำให้พฤติกรรมของนักเรียนเน้นไปทางแขนงวิชาที่ครูผู้สอนนัดเท่านั้น ส่วนวิชาที่ครูผู้สอนไม่นัดก็จะถูกละเลยไป และมีความคิดว่าการสอนแบบบูรณาการไม่ได้ผล และทำให้เกิดความยุ่งยาก จึงเสนอให้ผู้บริหารโรงเรียน จัดครูเข้าสอนแยกเป็นแขนงวิชาในปีต่อมาดังนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่หลักสูตรมีความต้องการให้ครูผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบผสมผสานบูรณาการหลายวิชาเข้าด้วยกัน เพื่อให้เด็กเกิดความรู้ ความเข้าใจในการเรียนเหมาะกับความวัยของเด็กนักเรียน การสอนโดยครูคนเดียวสอนทั้งกลุ่มประสบการณ์จะสามารถบูรณาการแขนงวิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกันคิดว่าที่จะให้ครูหลายคนสอนแยกเป็นแขนงรายวิชา แต่จากความเป็นจริงแล้วครูคนเดียวไม่สามารถสอนได้ทุกแขนงวิชา ซึ่งพบได้จากผลการวิจัยดังกล่าว ส่วนจำนวนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีน้อยเกินไป ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาระดับมากที่พบได้จากแบบสอบถาม

ปลายเปิด และการสัมภาษณ์ ซึ่งพบว่า โรงเรียนบางโรงเรียนมีครูผลึกษาเพียงคนเดียวสอน
 นักเรียนทั้งโรงเรียน และยังมีโรงเรียน 5 โรงเรียนที่ไม่มีการสอนวิชาผลึกษา แบ่งเป็น
 4 โรงเรียนที่ไม่มีการสอนวิชาผลึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 และอีก 1
 โรงเรียนไม่มีการสอนวิชาผลึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ซึ่งสอดคล้องกับงาน
 วิจัยของ จตุรงค์ เหมรา (2536) ที่พบว่า จำนวนครูผลึกษามีไม่เพียงพอ ผู้วิจัยมีความเห็น
 ว่า หากผู้บริหารของโรงเรียนไม่สามารถจัดอัตราครูผลึกษาเพิ่มเติมในโรงเรียนได้ ควร
 พิจารณาจัดอบรมให้ความรู้ทางผลึกษาแก่ครูสายอื่นที่มีความสามารถทางผลึกษา แล้วจัดให้
 สอนวิชาผลึกษา คงพอเป็นหนทางช่วยแก้ปัญหาขาดแคลนบุคลากรทางผลึกษาได้บ้าง ส่วนการ
 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ วิจัย และอภิปรายนั้น ซึ่งสอดคล้อง
 กับปัญหาการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร พบว่า มีปัญหามากในเรื่องให้นักเรียนมี
 ความสามารถในการวิเคราะห์ วิจัย ผู้วิจัยมีความเห็นว่าครูผู้สอนวิชาผลึกษายังไม่ได้นำ
 ทักษะกระบวนการมาใช้ในการสอน ซึ่งสอดคล้องกับปัญหาของครูผู้สอนที่ไม่สามารถนำเทคนิควิธี
 การสอนใหม่ ๆ มาใช้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว และมีความ
 สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่า ครูผู้สอนส่วนหนึ่งไม่สนใจศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับ
 วิชาผลึกษาจากหลักสูตรใหม่ และครูผู้สอนยังขาดความเข้าใจในการใช้ทักษะกระบวนการใน
 การสอน สำหรับการสอนให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ วิจัยเป็นส่วนหนึ่งของการสอนโดยใช้
 ทักษะกระบวนการ จากงานวิจัยของ ลมัย จันตะยอด (2535) พบว่า การใช้ทักษะกระบวนการ
 ในการสอนไม่จำเป็นต้องสอนให้ครบทั้ง 9 ขั้นตอน เพราะการสอนแต่ละครั้งมีจุดเน้นที่ต่าง
 กัน อาจเริ่มจากขั้นที่ 1 แล้วไปเน้นขั้นที่ 4, 5, 6 เป็นต้น เพื่อให้ครูผู้สอนนำไปปรับใช้ให้
 เหมาะสมกับจุดประสงค์เนื้อหา และกลุ่มผู้เรียน การให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ วิจัยจัดอยู่ใน
 ขั้นที่ 2 นับว่าเป็นขั้นสำคัญที่ทำให้นักเรียนรู้จักที่จะคิดวิเคราะห์และวิจัยออกมา เป็นส่วนหนึ่ง
 ในความต้องการของหลักสูตรฉบับปรับปรุงใหม่ ที่ต้องการให้นักเรียนได้คิดเป็น ทำเป็น และ
 แก้ปัญหาเป็น เมื่อสามารถคิดวิเคราะห์ออกมาได้ก็จะทำให้เกิดแนวทางที่จะทำได้ และแก้ปัญหา
 ได้ตามมา โทวิท ประวาลพฤษย์ (2534) ได้กล่าวถึงรายละเอียดในขั้นคิดวิเคราะห์ วิจัย
 ของทักษะกระบวนการดังต่อไปนี้คือ ในขั้นของการคิดวิเคราะห์ วิจัย เป็นการฝึกให้ผู้เรียน
 รู้จักแยกแยะการเปรียบเทียบ การจัดลำดับ และการเชื่อมโยงเพื่อให้ได้มาซึ่งกฎเกณฑ์ หรือ
 หลักการ เมื่อผู้เรียนเห็นปัญหา เห็นความจำเป็นก็จะเริ่มคิดวิเคราะห์ วิจัยถึงเหตุผลความ
 เป็นมา ผู้ที่เกี่ยวข้อง กิจกรรมที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะในขั้นนี้สาระสำคัญก็คือสาเหตุแห่งปัญหา

จากความสำคัญของการที่ให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์วิจารณ์ที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผู้บริหารจะต้องกระตุ้นให้ครูได้ใช้วิธีการสอน ที่จะทำให้นักเรียนได้มีโอกาสคิดวิเคราะห์วิจารณ์ ถ้าครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจ และขาดความสามารถที่จะทำให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์วิจารณ์ได้ หน่วยงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัด อ่างทอง ศึกษาพิเศษ ผู้บริหารควรร่วมมือกันโดยการจัดอบรมครูผู้สอนวิชาพลศึกษาให้มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนี้ และสามารถนำมาสอนให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน และเพื่อสนองต่อความต้องการของหลักสูตรฉบับปรับปรุงใหม่ต่อไป

3.4 ปัญหาการวัดและประเมินผล

ผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีปัญหาการวัดและประเมินผลในระดับน้อย และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาด้านนี้ในระดับน้อยเช่นกัน สามารถอภิปรายได้ว่า การที่ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับน้อย อาจเนื่องจากผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในการวัดและประเมินผล และสามารถปฏิบัติได้ตามที่หลักสูตรกำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลของนักเรียน ตามระเบียบว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จตุรงค์ เหมรา (2536) ที่พบว่า ส่วนใหญ่ครูพลศึกษา ประสบปัญหาการวัดและประเมินผลโดยส่วนรวมในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาได้พยายามศึกษาค้นคว้า หาความรู้และปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลการเรียนที่กำหนดไว้เป็นอย่างดีและถูกต้อง จึงทำให้เกิดปัญหาน้อย ซึ่ง อาร์ เกลเซอร์ (R. Glaser, 1963) (อ้างใน จตุรงค์ เหมรา, 2536) กล่าวว่า "การประเมินผลจะช่วยทำให้ผู้สอนทราบว่า แบบจำลองการสอนที่ใช้ั้นเหมาะสมดีหรือว่ามีองค์ประกอบใดบ้างที่ควรแก้ไขปรับปรุง โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะเกิดแก่ผู้เรียนเป็นสำคัญ" สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534) ได้กล่าวถึง การวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) สรุปได้ดังนี้ การวัดและประเมินผลการเรียนเป็นกระบวนการหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้เครื่องมือในการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียน และเป็นตัวชี้บ่งความสำเร็จของการดำเนินการตามแนวทางของหลักสูตร ซึ่งผู้บริหาร

และครูมีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องทำการทดสอบตามลักษณะการจัดประสบการณ์ และเนื้อหาวิชา อย่างต่อเนื่องเป็นระยะ ๆ แล้วนำผลไปพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ทั้งนี้ จะต้องเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการที่ว่าด้วยการประเมินผลการเรียน การประเมินผลการเรียนยังคงยึดหลักการเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และพัฒนาผู้เรียน เป็นสำคัญ โรงเรียนมีหน้าที่ประเมินผลตัดสินและอนุมัติผลการเรียนทุกชั้นให้เป็นไปตามระเบียบการประเมินผลการเรียน ดังนี้

1. จัดให้มีการประเมินผลก่อนเรียน
 2. การประเมินผลระหว่างภาค นักเรียนคนใดไม่มีความรู้ ความสามารถตาม จุดประสงค์ต้องจัดให้มีการซ่อมเสริม
 3. การประเมินผลปลายภาค ให้เลือกประเมินผลเฉพาะจุดประสงค์ที่สำคัญ โดยให้ครอบคลุมทั้งด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย ทักษะพิสัย และด้านกระบวนการ
- อย่างไรก็ตามยังมีครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในบางส่วนที่ยังไม่เข้าใจในเรื่องการวัด และประเมินผล และมีความต้องการให้มีการจัดอบรมเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เป็นหน้าที่โดยตรงของผู้บริหารที่จะต้องมีการส่งครูผู้สอนเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ตามที่สำนักงานการประถมศึกษาได้จัดขึ้น

3.5 ปัญหาการใช้สื่อและอุปกรณ์

ผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาการใช้สื่อและอุปกรณ์ในระดับมากทุกข้อ ยกเว้นในข้อต่อไปนี้เป็นคือ ปัญหาการใช้สื่อไม่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือลักษณะของกิจกรรมที่พบว่า ประสบปัญหาในระดับน้อย อาจเป็นเพราะว่าครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสามารถใช้สื่อได้เหมาะสมกับเนื้อหาหรือลักษณะของกิจกรรม และหลักสูตรสามารถให้ครูผู้สอนใช้อุปกรณ์ในท้องถิ่นมาดัดแปลงเป็นสื่อและอุปกรณ์ในการสอนได้ สำหรับปัญหาการใช้สื่อและอุปกรณ์ที่ประสบปัญหามาก คือ สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ สื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย ใช้สื่อชนิดเดียวอย่างซ้ำซาก ใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่เป็น เช่น สไลด์ วีดีโอ เป็นต้น ไม่สามารถบำรุงรักษาซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดด้วยตนเองได้ และไม่มีความสามารถดัดแปลงอุปกรณ์ที่ชำรุดแล้วนำมาใช้ได้อีก จากปัญหาดังกล่าวสามารถอภิปรายได้ว่า การที่สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอน

มีไม่เพียงพอ อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากสื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย ไม่สามารถบำรุงรักษาซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดด้วยตนเองได้ และไม่มีความสามารถตัดแปลงอุปกรณ์ที่ชำรุดแล้วนำมาใช้อีก เหล่านี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้สื่อและอุปกรณ์มีไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จตุรงค์ เหมรา (2536), ลมัย จันตะยอด (2535) และ อารีรัตน์ วัฒนารุ่งเรือง (2536) ที่พบว่าอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามีไม่เพียงพอ นอกจากนี้จากข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการใช้หลักสูตรของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ยังพบอีกว่า อุปกรณ์ที่ใช้เรียนพลศึกษาส่วนใหญ่มีเพียงพอบางวิชา และรองลงมามีไม่เพียงพอทุกวิชา ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ที่พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนพลศึกษาไม่เพียงพอ กับจำนวนนักเรียน จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ทราบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาในด้านการใช้สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษามาก จตุรงค์ เหมรา (2536) ได้กล่าวถึงอุปกรณ์ในการเรียนพลศึกษาว่า "อุปกรณ์เป็นส่วนประกอบที่สำคัญต่อการเรียนการสอน เมื่อขาดอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน หรือมีอุปกรณ์ไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้เรียนแล้ว ย่อมก่อให้เกิดปัญหาอย่างมาก และทำให้การเรียนการสอนในโรงเรียนไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ผู้วิจัยมีข้อมูลที่เป็นข้อเสนอแนะในกรณีที่อุปกรณ์มีไม่เพียงพอ และแนวทางแก้ไขอุปกรณ์ที่ชำรุดไว้ในปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ ส่วนการที่ไม่มีความสามารถตัดแปลงอุปกรณ์ที่ชำรุดแล้วนำมาใช้อีกนั้น อาจมีสาเหตุที่พบได้จากการสัมภาษณ์ พบว่า ครูขาดความสามารถในการซ่อมแซมอุปกรณ์ และที่สำคัญยังขาดงบประมาณที่จะใช้ในการซ่อมแซมอุปกรณ์ นอกจากนี้การได้รับจัดสรรอุปกรณ์จากสำนักงานการศึกษา พบว่า อุปกรณ์มีคุณภาพที่ไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วาสนา ณ นคร (2533) ที่พบว่า ครูขาดความรู้และทักษะในการสร้างและซ่อมแซมสื่อ ส่วนการใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่เป็น เช่น สไลด์ วีดีโอ เป็นต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สไลด์ และวีดีโอ ยังไม่จำเป็นมากนักในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับประถมศึกษา เพราะอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น ลูกฟุตบอล ลูกวอลเลย์บอล หรืออุปกรณ์อื่น ๆ ทางพลศึกษาโดยตรงน่าจะเหมาะสม และจำเป็นมากกว่าสิ้นเปลืองน้อยกว่า ช่าง บัวยศรี (2532) ได้กล่าวถึงหลักในการเลือกสื่อการเรียนการสอนสรุปได้ดังนี้

1. ต้องตอบสนองจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยมีการกำหนดจุดประสงค์ไว้ชัดเจน การเลือกสื่อการสอนย่อมทำได้ง่าย
2. ต้องเหมาะสมกับวัยและพื้นฐาน ประสบการณ์ของผู้เรียน ในระดับชั้นประถมศึกษาควรใช้สื่อที่เป็นจริง มองเห็นชัดเจนเข้าใจง่าย

3. ต้องเหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกสื่อที่เหมาะสมกับความต้องการ ความสามารถ ความสนใจ และให้เป็นที่พึงพอใจด้วย
4. ต้องเหมาะสมทั้งในด้านค่าใช้จ่ายและการปฏิบัติ
5. ต้องหาได้ง่าย

เปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่ ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

1. ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา เกี่ยวกับปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสพปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากการวิจัยส่วนใหญ่เรา พบว่าผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีปัญหาด้านต่าง ๆ ในระดับน้อยเหมือนกัน จึงอาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ส่วนใหญ่ประสพปัญหาไม่แตกต่างกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาได้รับแผนการสอนแกนกลางที่ทางกลุ่มโรงเรียนได้ร่วมกันจัดทำ เป็นแนวทางในการสอน และเมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสพปัญหาแตกต่างกัน ในข้อต่อไปนี้เป็น การได้รับบริการทางด้านเอกสารประกอบหลักสูตร เช่น คู่มือครู คู่มือการใช้หลักสูตร จากปัญหาดังกล่าวพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสพปัญหาในระดับต่างกัน คือ ผู้บริหารประสพปัญหาน้อยกว่าครูผู้สอนวิชาพลศึกษา อาจเป็นเพราะเอกสารหลักสูตรที่เกี่ยวกับพลศึกษาโดยเฉพาะมีน้อยเกินไป ซึ่งไม่เพียงพอต่อความต้องการของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จึงทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสพปัญหาในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพงษ์ จิตระดับ (2521) ที่พบว่า ผู้บริหารการศึกษากับครูประจำการ มีความคิดเห็นต่อการได้รับบริการทางวิชาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนปัญหาเกี่ยวกับการทำความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เฉพาะวิชาพลศึกษา พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสพปัญหาในระดับน้อยเหมือนกัน แต่มีปัญหาแตกต่างกัน คือ ผู้บริหารประสพปัญหาน้อยกว่าครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้บริหารโดยเฉพาะผู้ช่วยฝ่ายวิชาการต้องทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา ชี้แจง ให้ข้อเสนอแนะแก่ครูผู้สอนในด้านวิชาการ ดังนั้นจึง

ต้องเตรียมข้อมูลต่าง ๆ ที่รับผิดชอบให้พร้อมอยู่เสมอ โดยเฉพาะในเรื่องหลักสูตรจะต้องมีความรู้มากกว่าครูผู้สอน ส่วนปัญหาการวางแผนในการแปลงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับเดียวกัน แต่มีความแตกต่างกัน คือ ผู้บริหารประสบปัญหามากกว่าครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารมีหน้าที่ในการวางแผนการแปลงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น จึงอาจมองเห็นปัญหามากกว่าครูผู้สอนพลศึกษา ฉะนั้นจึงทำให้ความคิดเห็นของผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาแตกต่างกัน

2. ปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสบปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาอยู่ในระดับน้อยเหมือน ๆ กัน จึงทำให้มีปัญหามากไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ประสบปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ เอกสารคู่มือประกอบการใช้หลักสูตรมีไม่เพียงพอ ข้อมูลจากการวิจัยพบว่าครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้บริหารอาจเป็นเพราะ เอกสารคู่มือประกอบการใช้หลักสูตรเฉพาะของวิชาพลศึกษาไม่ค่อยมี จึงทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้บริหาร ส่วนการส่งเสริมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในวิชาพลศึกษา ข้อมูลจากการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้บริหาร อาจเป็นเพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในวิชาพลศึกษา เป็นผู้ที่มีสัมผัสนปัญหาโดยตรงจึงอาจทำให้ประสบปัญหามากกว่าผู้บริหาร ส่วนการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรให้ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ ข้อมูลจากการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้บริหาร อาจเป็นเพราะการประชาสัมพันธ์หลักสูตรดำเนินการโดยครูต่าง ๆ เป็นผู้ร่วมกันจัดทำบอร์ดและอุปกรณ์ ส่วนผู้บริหารเป็นเพียงผู้ควบคุมดูแลเท่านั้น จึงอาจทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้บริหาร

3. ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน

3.1 ปัญหาการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน โดยส่วนรวมพบว่า ประสพปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยส่วนใหญ่ พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสพปัญหาในระดับน้อยเหมือนกัน อาจเป็นเพราะผู้บริหารได้นิเทศการสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จึงมองปัญหาในการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตรเหมือนกัน ซึ่งมีผลทำให้มีปัญหาไม่ความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ประสพปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงออก ให้นักเรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ให้นักเรียนมีความเสียสละ มีวินัย ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาดังกล่าวทั้งผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีปัญหาในระดับเดียวกัน แต่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะประสพปัญหามากกว่าผู้บริหารทุกข้อ ส่วนปัญหาให้นักเรียนมีความสนใจในการแสวงหาความรู้ และรูปแบบการทำงานใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จากผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสพปัญหาในระดับที่แตกต่างกัน คือ ผู้บริหารมีปัญหาในระดับน้อย ส่วนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีปัญหาในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาเป็นผู้นำหลักสูตรไปใช้โดยตรง เป็นผู้ปฏิบัติ ดำเนินการด้วยตนเอง ช่อมประสพปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ มากกว่าที่ผู้บริหารประสพ และผู้บริหารเป็นเพียงผู้คอยควบคุม ดูแลเท่านั้น ไม่ได้ประสพปัญหาดังกล่าวด้วยตนเอง ฉะนั้น จึงทำให้ความคิดเห็นของผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจึงแตกต่างกัน

3.2 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสพปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัย พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสพปัญหาในระดับน้อยเหมือนกัน

จากผลการวิจัย พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับน้อยเหมือนกัน อาจเป็นเพราะผู้บริหารได้นิเทศการสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ได้เห็นว่าครูผู้สอนสามารถสอนได้ตรงตามเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ซึ่งมองปัญหาเช่นเดียวกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จึงมีผลทำให้ส่วนรวมประสบปัญหาไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ทั้งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 และ 3-4 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากการวิจัยเราพบว่า ทั้งผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ทั้งระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 และ 3-4 ในระดับน้อยเหมือนกัน อาจเป็นเพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสามารถสอนได้ตามที่หลักสูตรต้องการ และผู้บริหารก็มีความคิดเห็นเช่นเดียวกัน จึงทำให้ประสบปัญหาไม่แตกต่างกัน

3.3 ปัญหาการเรียนการสอน

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอน ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสบปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับน้อยเหมือนกัน อาจเป็นเพราะผู้บริหารได้นิเทศการสอน และได้เห็นการสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จึงทำให้มองปัญหาในระดับเดียวกัน มีผลทำให้ส่วนรวมประสบปัญหาไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ประสบปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ การจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนสนใจการใช้ทักษะกระบวนการ อาจเป็นเพราะข้อมูลที่ได้จากการวิจัยพบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ได้นิเทศการสอนของครูพลศึกษา จึงทำให้เห็นปัญหาการเรียนการสอนของครู ที่ให้นักเรียนสนใจการใช้ทักษะกระบวนการ ซึ่งเป็นปัญหาระดับค่อนข้างมาก ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่า ครูผู้สอนยังใช้วิธีการสอนแบบเดิม โดยไม่ค่อสนใจศึกษาหาความรู้จากหลักสูตรใหม่ และครูผู้สอนวิชาพลศึกษายังขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ทักษะกระบวนการ จึงไม่ค่อสนใจจะนำทักษะกระบวนการมาใช้ในการสอน และข้อมูลจากการวิจัยยังพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีความคิดเห็นว่าประสบปัญหาในด้านนี้น้อย ในขณะที่ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าเป็นปัญหาด้านนี้ค่อนข้างมาก จึงทำให้ผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนในเรื่องการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

พบว่า ผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาแตกต่างกัน เมื่อดูจากค่าเฉลี่ยในการประสบปัญหา พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้บริหาร ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากสัมภาษณ์ พบว่า ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรครูผู้สอนวิชาพลศึกษาให้ข้อมูลว่าผู้บริหารและครูอื่น ๆ ไม่ค่อยให้ความสนใจเท่าที่ควร ผู้บริหารมักจะสนใจที่ผลการแข่งขันแพ้ชนะเป็นสำคัญ ขาดความร่วมมือในการจัดกิจกรรม อีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาเป็นผู้ปฏิบัติได้ประสบกับปัญหาจริง จึงมองปัญหาต่างจากผู้บริหาร ซึ่งอาจเป็นสาเหตุทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้บริหาร

3.4 ปัญหาการวัดและประเมินผล

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการวัดและประเมินผล ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมและรายชื่อพบว่า ประสบปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะจากผลการวิจัยได้พบว่า ทั้งผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาด้านนี้ในระดับน้อยเหมือน ๆ กัน อาจเป็นเพราะผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีความเข้าใจในการวัดและประเมินผล สามารถได้ตามระเบียบการวัดและประเมินผล จึงทำให้ประสบปัญหาในระดับน้อย และอาจเป็นสาเหตุทำให้ส่วนใหญ่ประสบปัญหาไม่แตกต่างกัน

3.5 ปัญหาการใช้สื่อและอุปกรณ์

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาในการใช้สื่อและอุปกรณ์ ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสบปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับมากเหมือนกัน อาจเนื่องมาจากโรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดแคลนด้านสื่อ และอุปกรณ์ทางด้านพลศึกษาอยู่มาก โดยที่ทั้งผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษารับรู้ปัญหาดังกล่าวเหมือนกัน จึงอาจทำให้ประสบไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ประสบปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ สื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย จากผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในระดับมาก แต่มีความแตกต่างกัน

คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้บริหาร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาเป็นผู้ใช้อุปกรณ์ในการเรียนการสอนโดยตรง จึงประสบปัญหาสื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อยมากกว่าผู้บริหาร และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาช่วยสนับสนุนในการประสบปัญหาดังกล่าว คือ ในการได้รับจัดสรรอุปกรณ์จากสำนักงานการศึกษา พบว่าอุปกรณ์ที่ได้รับมีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควร เหตุนี้จึงอาจทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีความคิดเห็นว่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาในระดับมากกว่าที่ผู้บริหารคิด จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างกัน

เปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่ ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก

1. ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก พบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสบปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัย พบว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง และโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก ประสบปัญหาในระดับน้อยเหมือนกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนทั้งสองแบบสามารถแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนได้ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่า โรงเรียนทั้งสองแบบมีการจัดประชุมในการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนภายในกลุ่มโรงเรียน และครูผู้สอนมีการทำแผนการสอนล่วงหน้าก่อนสอน จึงอาจทำให้โรงเรียนทั้งสองแบบประสบปัญหาไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ประสบปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ การได้รับบริการทางด้านเอกสารประกอบหลักสูตร เช่น คู่มือครู คู่มือการใช้หลักสูตร การจัดทำกำหนดการสอนรายปี โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก ประสบปัญหาการได้รับบริการทางด้านเอกสารประกอบหลักสูตร เช่น คู่มือครู คู่มือการใช้หลักสูตร แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองการคมนาคมมีความสะดวก ทำให้การได้รับเอกสารประกอบหลักสูตรได้รับอย่างทั่วถึง ส่วนโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกบางโรงเรียนอยู่ชนบทห่างไกลความเจริญมาก การ

ติดต่อข่าวสาร และการได้รับเอกสารประกอบหลักสูตรอาจไปไม่ถึง ซึ่งผู้วิจัยได้ประสบปัญหาด้วยตนเองจากการเดินทางไปสัมภาษณ์ข้อมูลของโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก พบว่าบางโรงเรียนอยู่ไกลมากไม่มีรถประจำทางเข้าไป สภาพแวดล้อมติดกับภูเขา ผู้วิจัยพบว่าบางโรงเรียนไม่ได้รับแบบสอบถามที่ส่งไปทางไปรษณีย์ และในการเดินทางใช้เวลาานมาก การคมนาคมไม่สะดวก อาจเป็นไปได้ที่ทำให้ทางโรงเรียนประสบปัญหามากเกี่ยวกับการได้รับเอกสารประกอบหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนน อมรวิวัฒน์ และคณะ (2530) ที่พบว่า การส่งเอกสารหลักสูตรมีความล่าช้าและไม่เพียงพอ จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอกประสบปัญหาแตกต่างกัน

2. ปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสบปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ เอกสารคู่มือประกอบการใช้หลักสูตรมีไม่เพียงพอ ขาดคู่มือประกอบการสอนวิชาพลศึกษา สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ ขนาดของอุปกรณ์ไม่เหมาะสมกับนักเรียน อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่ทางโรงเรียนเปิดสอน งบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ การขาดทัศนูปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพและหุ่นเทสก์ในโรงเรียนยังมีความรู้ไม่เพียงพอ จากปัญหาที่กล่าวมานั้น จากผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างกันมาก โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองประสบปัญหาในน้อยกว่าโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอกทุกข้อที่กล่าวมา ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาเกี่ยวกับการขาดสื่อและอุปกรณ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนที่มีความเจริญ มีความพร้อมทางด้านอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนมากกว่าโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก จึงทำให้ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ ของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก มีสภาพแตกต่างกัน จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ส่วนใหญ่มิมีความแตกต่างกัน

3. ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน

3.1 ปัญหาการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก พบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน โดยส่วนรวมพบว่า ประสพปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยพบว่า ประสพปัญหาน้อยเหมือนกัน อาจเป็นเพราะครูผู้สอนในโรงเรียนทั้งสองลักษณะสามารถสอนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร จึงทำให้มีปัญหาไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง และโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ให้นักเรียนมีความสามารถในการวิเคราะห์ ให้นักเรียนมีความสนใจแสวงหาความรู้และรูปแบบการทำงานใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จากข้อมูลในการสัมภาษณ์ผู้บริหารของโรงเรียนในอำเภอเมืองส่วนใหญ่พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองส่วนใหญ่จบทางด้านพลศึกษามาโดยตรง หรือใช้การจ้างครูพิเศษที่จบทางด้านพลศึกษา มาทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษาโดยเฉพาะ ซึ่งครูที่จบทางพลศึกษาโดยตรงนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าจะถนัดทางด้านการสอนพลศึกษามากกว่าครูที่ไม่ได้จบทางพลศึกษา ในขณะที่เดียวกันโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกก็ไม่มีครูที่จบทางพลศึกษา ผู้บริหารจะหาผู้ที่มีประสบการณ์ และผู้ที่มีความเหมาะสมมาสอนวิชาพลศึกษา ซึ่งก็พบปัญหาที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกพบว่า ทางโรงเรียนประสพปัญหาขาดผู้ที่มีความรู้ ความถนัด ความสามารถทางด้านพลศึกษาโดยตรง โดยเฉพาะการที่เนื้อหาของหลักสูตรต้องการเน้นให้ผู้เรียนได้มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ แสวงหาความรู้ และรูปแบบการทำงานใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นับว่าเป็นเรื่องยากสำหรับครูที่ไม่มีความถนัดทางด้านพลศึกษาที่จะสอนได้ ดังนั้นจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง ประสพปัญหาแตกต่างกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก

3.2 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสพปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแยกเป็นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 พบว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ เนื้อหาวิชามากเกินไป เนื้อหาวิชายากเกินไป และเนื้อหาวิชาไม่ตรงกับความคิดของครูผู้สอน สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 พบว่า ประสพปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ เนื้อหาวิชามากเกินไป เนื้อหาวิชากว้างเกินไป และเนื้อหาวิชาไม่ตรงกับความคิดของครูผู้สอน จากค่าเฉลี่ยระดับของปัญหาพบว่า โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกมีระดับปัญหามากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองทุกข้อ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลที่ได้กล่าวไปแล้ว คือ ครูผู้สอนวิชาผลศึกษาของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง เป็นครูที่จบทางด้านผลศึกษามากกว่าครูผู้สอนวิชาผลศึกษาของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเมื่อจบทางด้านผลศึกษามาโดยตรงย่อมมีความรู้ ความเข้าใจ และมีความถนัดทางด้านการสอนผลศึกษามากกว่าครูที่ไม่ได้จบทางผลศึกษา ถึงแม้ทางโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกจะมีการอบรมครูผู้สอนวิชาผลศึกษาบ้าง แต่การสอนวิชาผลศึกษาบางครั้งต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัว และจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาผลศึกษาของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกพบว่า ทางโรงเรียนไม่ค่อยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาผลศึกษาเท่าที่ผ่านมามีตัวแทนเข้ารับการอบรมอำเภอละ 1-2 ท่าน แล้วก็ไม่มี การถ่ายทอดให้ผู้บริหารหรือผู้อื่นทราบ ส่วนใหญ่จะใช้การศึกษาหลักสูตรด้วยตนเอง ในการไปอบรมไม่สะดวกในการเดินทางและจะต้องเสียค่าใช้จ่ายส่วนตัวด้วย จากสาเหตุดังกล่าวอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง ประสพปัญหาส่วนใหญ่แตกต่างกันกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก

3.3 ปัญหาการเรียนการสอน

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอน ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสพปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัย พบว่า โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง

กับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก ส่วนใหญ่ประสบปัญหาในระดับน้อยเหมือน ๆ กัน ข้อที่มีปัญหาแตกต่างกันมีดังต่อไปนี้คือ ครูผู้สอนไม่มีความถนัดในการสอนบางรายวิชา ไม่สามารถจัดครูผลศึกษาเข้าสอนในระดับชั้นต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนไม่สามารถนำเทคนิควิธีการสอนใหม่ ๆ มาใช้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร การสอนโดยแยกเนื้อหาผลศึกษาดนตรี นาฏศิลป์ และจริยศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 (ตามหลักสูตร ๗) การสอนโดยแยกเนื้อหาผลศึกษา ดนตรี ศิลป นาฏศิลป์ และจริยศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 (ตามหลักสูตร ๗) การสอนโดยแยกเนื้อหาผลศึกษา ดนตรี ศิลป นาฏศิลป์ และจริยศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 (ตามหลักสูตร ๗) ครูผู้สอนไม่ได้ฝึกฝนทักษะการสอน และจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป ปัญหาทุกข้อที่กล่าวมา จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองประสบปัญหาระดับน้อยกว่า โรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอกทุกข้อ ยกเว้นข้อที่กล่าวว่าจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป พบว่า โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองประสบปัญหาระดับมากกว่าโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก ซึ่ง กฤษณ์ กสิกร (2530) ได้กล่าวว่า "ในการสอนวิชาผลศึกษา หากชั้นเรียนใหญ่เกินนักเรียนจะได้ผลการเรียนไม่เต็มที่ และอาจเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย ชั้นเรียนที่ดีจึงควรมีนักเรียนโดยประมาณ 30-40 คน ต่อครูผลศึกษาอย่างน้อย 1 คน" การเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก โดยส่วนรวมพบว่ามีระดับปัญหาแตกต่างกัน จึงอาจเป็นสาเหตุสำคัญทำให้ส่วนใหญ่ประสบปัญหาแตกต่างกัน

3.4 ปัญหาการวัดและประเมินผล

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการวัดและประเมินผล ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสบปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนทั้งสองลักษณะประสบปัญหาในระดับน้อยเหมือนกัน อาจเป็นเพราะโรงเรียนทั้งสองลักษณะสามารถวัดและประเมินผลได้ตามที่หลักสูตรกำหนด จึงทำให้ประสบปัญหาไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ประสบปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูผู้สอนขาดผู้ให้คำแนะนำ

เกี่ยวกับแนวทางการประเมินผลการเรียน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการที่ครูผู้สอนขาดผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับแนวทางการประเมินผลการเรียน เป็นปัญหาที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับการนิเทศการสอนของผู้บริหารและศึกษานิเทศก์ ซึ่งทาง กรมวิชาการ (2532) ได้กล่าวถึง การนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรว่า เป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนของครูผู้สอนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร นอกจากนี้ผู้วิจัยมีข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาด้านการนิเทศการสอน ของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก (ดังตารางที่ 19) ที่แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกมีปัญหาด้านการนิเทศก์มากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง ในข้อต่อไปนี้เป็นคือ การนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรจากศึกษานิเทศก์ การนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรภายในโรงเรียน และผู้นิเทศก์ในโรงเรียนยังมีความรู้ไม่เพียงพอ สอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2534) ได้สรุปผลติดตามการให้หลักสูตรของโรงเรียนร่วมพัฒนาการให้หลักสูตรประถมศึกษาระดับปรับปรุงใหม่ พบว่าเมื่อโรงเรียนประสบปัญหาในการใช้หลักสูตร ก็ไม่สามารถปรึกษาหรือสอบถามจากศึกษานิเทศก์อำเภอ หรือศึกษานิเทศก์จังหวัดได้ เนื่องจากศึกษานิเทศก์อำเภอไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรปรับปรุงใหม่ ส่วนศึกษานิเทศก์จังหวัดได้รับฟังการชี้แจงการใช้หลักสูตรปรับปรุงใหม่ก็จริง แต่ยังไม่มีความกระจ่างชัดในเนื้อหาและหลักการจึงไม่อาจให้คำปรึกษาแก่โรงเรียนได้ ทำให้โรงเรียนรู้สึกว่าคุณทอดทิ้งให้เผชิญกับปัญหาการใช้หลักสูตร และต้องแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง งานวิจัยของ เกสร สิงห์ชนะ (2535) พบว่าในบางเขตที่มีโรงเรียนรับผิดชอบมาก ทำให้การนิเทศติดตามผลกระทำไม่ได้ทั่วถึง ส่วนการนิเทศภายในโรงเรียนประสบปัญหาคือ ผู้บริหารและผู้รับผิดชอบไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการนิเทศ และความรู้ความสามารถในกลุ่มประสบการณ์ไม่เป็นที่ยอมรับของครูในโรงเรียน และยังพบอีกว่า ผู้บริหารบางคนยังไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการให้หลักสูตรปรับปรุงใหม่ คล้ายกับงานวิจัยของ มีนา คงสุริษะนาวัน (2528) ที่พบว่า การนิเทศภายในยังไม่สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากสาเหตุหลายประการ คือ ผู้บริหารไม่เข้าใจงานนิเทศภายใน ขาดการวางแผนการนิเทศที่แน่นอน และมีภาระหน้าที่อื่น ๆ มาก ทำให้ไม่มีเวลาในการนิเทศ จากข้อมูลดังกล่าวอาจเป็นสาเหตุทำให้โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองประสบปัญหามาก ในเรื่องครูผู้สอนขาดผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับแนวทางการประเมินผลการเรียน

3.5 ปัญหาการใช้สื่อและอุปกรณ์

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการใช้สื่อและอุปกรณ์ ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งโดยส่วนรวมพบว่า ประสพปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัย พบว่า โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก ประสพปัญหาในระดับมากเหมือนกัน อาจเป็นเพราะโรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ในอำเภอเมืองกับที่อยู่ในอำเภอรอบนอก มีปัญหาการใช้สื่อและอุปกรณ์แตกต่างกัน จึงอาจทำให้ประสพปัญหาแตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อต่อไปนี้เป็นสื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ สื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย ใช้สื่อไม่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือลักษณะของกิจกรรม ใช้สื่อชนิดเดียวกันอย่างซ้ำซาก และไม่สามารถบำรุงรักษาซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดด้วยตนเองได้ จากปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมา พบว่า โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก โดยเฉลี่ยประสพปัญหามากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองทั้งสิ้น ที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจเป็นเพราะปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์ของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกเป็นปัญหาใหญ่ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปัญหาที่มากที่สุด เป็นปัญหาที่ทำให้เกิดปัญหาอื่นตามมา เช่น ใช้สื่อชนิดเดียวกันอย่างซ้ำซาก ใช้สื่อไม่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือลักษณะของกิจกรรม เพราะเมื่อขาดแคลนสื่อและอุปกรณ์ ก็ทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาใช้อุปกรณ์เท่าที่มีอยู่ จึงทำให้เกิดการใช้อุปกรณ์ชนิดนั้นบ่อย ๆ อาจมีผลทำให้บางครั้งใช้สื่อไม่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือลักษณะของกิจกรรม ส่วนสาเหตุที่โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกประสพปัญหาอุปกรณ์ชำรุดมากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก อาจเป็นเพราะโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกส่วนใหญ่ได้รับจัดสรรอุปกรณ์จากสำนักงานการศึกษา ซึ่งอุปกรณ์ดังกล่าวครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ไม่มีโอกาสได้เลือกและมีส่วนในการออกความคิดเห็นในการจัดซื้อทำให้อุปกรณ์ที่ได้มามีคุณภาพไม่ดี และไม่เพียงพอกับจำนวนที่ต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกสร สิงห์ชนะ (2535) ที่พบว่า สื่อบางประเภทที่ทางสำนักงานการศึกษาจัดส่งให้ไม่สะดวกแก่การใช้ของครู เนื่องจากมีคุณภาพไม่ดีและไม่ตรงกับความต้องการ ควรให้ครูผู้สอนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และจัดซื้อด้วยเพื่อจะได้เหมาะสมกับสภาพและความต้องการ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง พบว่า ในการจัดซื้ออุปกรณ์ครูผู้สอน

วิชาพลศึกษาเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับอุปกรณ์ต่าง ๆ ว่ามีขนาดเท่าไร ยี่ห้ออะไร แล้วทางโรงเรียนใช้งบประมาณของโรงเรียนในการจัดซื้อ ถึงแม้จำนวนอุปกรณ์อาจจะไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนไปบ้าง แต่ก็ยังได้อุปกรณ์ที่มีคุณภาพมากกว่าโรงเรียนที่อยู่รอบนอก

ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัย

1. หน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ควรมีการจัดประชุมอบรม สัมมนา เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในเรื่องการใช้ทักษะกระบวนการในการสอน อย่างทั่วถึง
2. หน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ควรมีการจัดประชุมอบรม สัมมนา เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในเรื่องการบูรณาการวิชาต่าง ๆ ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเข้าด้วยกัน
3. หน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ควรรับบรรจุครูที่จบทางพลศึกษาโดยตรงอย่างเพียงพอกับความต้องการ เพื่อมาช่วยในการสอนวิชาพลศึกษา เพราะส่วนใหญ่ประสบปัญหาครูผู้สอนไม่ได้จบทางพลศึกษา ไม่มีความถนัดในการสอนพลศึกษา
4. หน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ควรมีการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรอย่างทั่วถึง สม่ำเสมอ
5. หน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ควรมีการสนับสนุนช่วยเหลือด้านเอกสาร และแหล่งค้นคว้าทางวิชาการแก่โรงเรียนต่าง ๆ อย่างเพียงพอ โดยเฉพาะโรงเรียนที่อยู่ชนบทห่างไกลความเจริญ
6. หน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ โรงเรียนที่ขาดแคลนอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก ตลอดจนสื่อต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเป็นสิ่งที่ผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาควรพิจารณาปรับปรุง ขอความช่วยเหลือจากแหล่งอื่น หรืออาจขี้อุปกรณ์จากศูนย์เยาวชนใกล้เคียง เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยในเรื่อง สภาพและปัญหาการใช้ทักษะกระบวนการในการสอนวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน และเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาต่อไป

2. ควรมีการศึกษาวิจัยในเรื่อง ปัญหาการสอนแบบบูรณาการ ของกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หลักสูตรต้องการ

คุรุศาสตร์วิทยาทรรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย